

Beste mensen,

Over het algemeen vind ik wachten onplezierig. Staan in een lange rij voor de kassa met treuzelende klanten voor je met je wagentje en je mondkapje. Proberen te bellen naar een instantie die meldt dat je nog "even" moet wachten op degenen die voor je zijn. Je mist de bus, pas over drie kwartier komt de volgende. Je staat in de file.

Dat wachten maakt me ongeduldig, je kunt niet zoveel kanten uit, je moet lijdelijk je beurt afwachten.

Het kan ook spannend zijn, zoals je (vroeger?) uitkeek naar een verjaardag. Men kan in blijde verwachting zijn, nieuw leven kondigt zich aan.

Lang wachten kan maken dat je met iets stopt, je ziet nog geen resultaat, bij voorbeeld bij een studie, het duurt te lang. Je geeft de moed op uit wanhoop of ongeduld, je gooit het bijltje er bij neer.

Geloven heeft ook iets van wachten. Er zijn liederen die daar over gaan: Vol verwachting blijf ik uitzien.... of : stil maar wacht maar... Als je iets belooft wordt heb je het nog niet, maar je kunt er naar uitkijken. Niet elke belofte wordt waargemaakt, geduld word op de proef gesteld, de één houdt het wachten langer vol dan de ander.

De profeten van het oude Israël spraken beloften uit aan een volk dat vaak in de problemen zat, in duisternis wandelde, een hopeloze situatie: redding werd toegezegd. Niet ieder heeft het geduld van Abraham of Job.

Sommigen kunnen niet langer geloven en denken: het komt nooit goed, we willen nu resultaat zien.

Er waren ook die de verwachting van Gods redding bleven behouden. Er was een Simeon (Lucas 2:25), die verwachtte de vertroosting van Israël, hij bleef geloven dat hij de Gezalfde van de Heer zou zien, dat er een licht zou komen om de volken en Israël te verlichten. Er was een Anna (Lucas 2:38), die de verlossing van Jeruzalem verwachtte. Zij waren al oud, anderen hadden de moed al opgegeven, maar zij bleven, hardnekkig bijna, bidden in de tempel, ze gaven niet op. Zij bleven de belofte vertrouwen en hebben de Gezalfde herkend. Het volk Israël en de Gemeente hebben door de eeuwen heen de verwachting levend gehouden dat God redt. Het leek of Simeon en Anna, antiek waren geworden, uit de tijd, dat ze geloofden in een belofte die maar niet in vervulling ging, een voorbijgaande zaak, of ze droomden van het onmogelijke. Toch hebben ze het geduld gekregen om te verwachten.

Misschien kunnen deze bejaarde volhouders, de gemeente van nu inspireren, in onze tijd geloven in God die zijn beloften houdt, geloven dat er redding voor ons mensen mogelijk is. De naam Jezus betekent ook redder.

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk